

[Finansministeren.]

hvorledes denne Afgift skal fordeles. Det foreslaas, at de tre Fjerdedele af Grundstigningsskylden tilfalder København, Frederiksberg, Købstadkommunerne og Sognekommunerne, og at den ene Fjerdedel tilfalder Staten. Jeg mener, det er rimeligt, at Kommunerne faar den allervæsentligste Del af Grundstigningsskylden, men paa den anden Side er det ikke altid den enkelte Kommune, der kan siges at have foraaarsaget, at Grundværdistigningen opstaar, og derfor har jeg ment, at der burde tilfalde Staten en vis Del. Det foreslaas endvidere, at den Kommunerne tilfaldende Del af Grundstigningsskylden fordeles med Halvdelen i Forhold til den i hver Kommune opkrævede Grundstigningsskyld og med Halvdelen i Forhold til hver Kommunes Udgift til Skolevæsen, Forsørgelsesvæsen og Aldersrente. Man har altsaa valgt en blandet Fordelingsregel for Grundskyldens Fordeling til Kommunerne.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt at gennemgaa de øvrige Paragraffer i Lovforslaget — jeg gaar ud fra, at Lovforslaget vil blive behandlet i et Udvalg; jeg har fremhævet de væsentligste Bestemmelser i Lovforslaget og paavist det Retfærdighedsgrundlag, Lovforslaget efter min Mening hviler paa.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg tror, at man i de allerfleste Kredse i Befolkningen i vort Land, hvor man vil overveje dette Spørgsmaal roligt og uden forudfattede Meninger, vil give Tilslutning til, at der tages fat paa dette Spørgsmaals Løsning, saaledes at de Værdier, der paa Grund af offentlige Foranstaltninger nu flyder ind i private Lommer, kan faa en bedre Anvendelse. Vort Samfund er efterhaanden blevet en saa indviklet Maskine, økonomisk set, at de økonomiske Virkninger af Foranstaltninger, der iværksættes, kan brede sig paa en Maade, man paa Forhaand slet ikke kan overse, og den almindelige Tendens til, at saadanne Foranstaltningers økonomiske Virkninger breder sig til Jorden og Jordens Værdi, virker stærkere og stærkere. Under saadanne Forhold forekommer det mig, at Lovgivningsmagten bør tage dette Spørgsmaal op til Løsning, saaledes at de absolut samfundsskabte Værdier, der nu tilfalder private, kan tilfalde det Samfund, der har skabt dem.

Jeg tillader mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det høje Ting.

Rasmussen (Flemløse): I den Betænkning, der om det foreliggende Lovforslag er afgivet af det Udvalg, til hvilket Lovforsla-

get har været henvist i det andet høje Ting, har mine Partifæller udtrykt den Stilling til Lovforslaget, der ogsaa er mit Partis Stilling i dette høje Ting. Virkningen af Paragrafferne vedrørende Grundskylden i Løven af 1926 om de kommunale Ejendomsskatter har endnu ikke kunnet give sig Udtryk af den gode Grund, at den Vurdering, der skal danne Grundlaget for en eventuel Grundstigningsskyld, først vil blive foretaget i indeværende Aar, og for det praktiske Resultat af Lovens Virkning kan overses, ønsker vi for vort Vedkommende ikke at være med til en Ændring af Grundstigningsskyldsbestemmelserne i 1926-Løven. Det forekommer mig ogsaa, at de Vurderinger, der finder Sted, og paa Grundlag af hvilke ogsaa Grundstigningsskylden skal udredes, endnu lader noget tilbage at ønske, hvad Sikkerhed angaar, saa meget, at jeg maa holde for, at det alene af den Grund maa anses for betænkeligt at gaa videre, end 1926-Løven betinger. I Lovforslagets § 6, hvorefter Grundbeløbet, Nulpunktsvurderingen, fastsættes, er denne Svaghed, saa vidt jeg kan se, ogsaa erkendt, og det er understreget i de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget ved Fremsættelsen i det andet høje Ting. Hvis dette Lovforslag blev vedtaget i denne Rigsdags-samling, vilde Grundbeløbet, Nulpunktsvurderingen, saa vidt jeg kan se, være Ansættelsen for henved 5 Aar siden, berigtiget efter Lovforslagets § 6, med Ret til Klage til Skyldraad og Over-Skyldraadet. Jeg tror ikke, det med Rette kan paastaas, at en saadan Efter-Ansættelse som Udgangspunkt er betryggende. I indeværende Aar, i 1930—31, udgør Skatten paa de faste Ejendomme omkring 100 Mill. Kr. Det er en saa stor Skattebyrde, at de, der har denne Skattepligt, har billigt Krav paa, at de Vurderinger, hvorefter Skatten erlægges, gennemføres paa den mest betryggende Maade. Hertil kommer ogsaa, at disse Vurderinger danner Grundlaget for Formueansættelsen til Formuebeskatningen til Staten og til en vis Grad ogsaa for Kildeartsbeskatningen til Kommunerne. Jeg vil mene, at Forslag fra Finansministeren gaende ud paa at skabe større Sikkerhed ved Vurderingerne er mere tiltrængt end Ændringer i øvrigt paa dette Beskatningsomraade. Navnlig af Hensyn til Muligheden for Drøftelser heraf, som jeg finder bedre kan finde Sted i et Udvalg, skal jeg paa et senere Tidspunkt tillade mig at foreslaa Lovforslaget henvist til et Udvalg.

Ludvig Christensen: Efter at den højtærede Finansminister har gennemgaaet